

- 1) *Fortsættelse af første Behandling af:*
Forslag til Lov om Afrustning m. v.
- 2) *Første Behandling af:*
Forslag til Lov om Oprettelse af et
Vagtkorps.
- 3) *Første Behandling af:*
Forslag til Lov om Statsmarinen.

Mødet hævet Kl. 4⁵⁵.

26de Møde.

Fredag den 14. November Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af første Behandling af
Forslag til Lov om Afrustning m. v.*

Forhandlingen genoptoges.

Pürschel: Naar man betænker, i hvilken Grad det Forslag, vi i Øjeblikket behandler, fra Regeringspartiernes Side er slaaet op til et stort Forslag, maa man unægtelig forbavses over den fuldkomne Ligegyldighed, der fra Regeringens og Regeringspartiernes Side udvises overfor det. Under den første Dags Behandling var kun Forsvarsministeren til Stede — saavel Statsministeren som Udenrigsministeren glimrede ved deres Fraværelse —, og det Valg af Ordfører, man havde gjort, tydede jo heller ikke paa, at det var Partiets Ønske at sætte alt ind paa netop at faa dette Forslag ført igennem.

Den socialdemokratiske Ordfører gjorde til at begynde med nogle Bemærkninger til mig, hvis Indhold var, forekommer det mig, forbavsende. Han syntes at ville bebrejde mig, at jeg under Finanslovbehandlingen ikke havde sagt noget om dette Forslag, som han fandt Anledning til at inødegaa. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Folketingets Formand frabad sig, at man diskuterede

dette Forslag under Finanslovbehandlingen. Og naar dernæst det ærede Medlem sagde, at jeg havde forsøgt at sige en Vittighed og ikke var kommet paa Højde med Forbilledet paa Nørrebro, den sørgmuntre Barber, vil jeg sige, at dette ikke at være paa Højde med ham er en Bebrejdelse, som sikkert ingen vil rette mod det ærede Medlem: han var fuldt paa Højde.

Ved Behandlingen af denne Sag er det i øvrigt naturligt fra konservativ Side at kaste Blikket tilbage over Spørgsmaalets Historie. Intet andet politisk Spørgsmaal har staaet saa klart for konservative Vælgere som dette; derom herskede der i vore Rækker aldrig Tvivl, at de Ofre, der krævedes, økonomisk og personligt, for saa vidt Kræfterne rakte til, for at sikre Landets Eksistens, skulde ydes uden Karrighed, saa vist som den frie og uafhængige Nationalstat efter vor Opfattelse er Grundbetingelsen for en fri og lykkelig Udvikling af et Folk og dets Kultur. Men heller ikke har noget andet Spørgsmaal i vor nyere politiske Historie givet Anledning til saa bitre Kampe som dette. Fejl er blevet begaaet, store Fejl. Der er ingen Grund til at dvæle ved dem her, jeg vil kun sige, at jeg tror, Historiens Dom vil blive den, at Fejlene var ikke paa een Side, men paa begge. Der er imidlertid en Side af disse Kampe, som jeg vil dvæle et Øjeblik ved. Man kom under dem ind paa at frakende hinanden Fædrelandskærlighed. Jeg beklager dette, fordi jeg for mit Vedkommende aldrig har næret Tvivl om, at vore Modstandere har Ret, naar de siger, at de elsker deres Fædreland lige saa højt som vi. Men jeg tror, der er Forskel paa Følelsen. Vor er mere primitiv. For os staaer det saaledes, at siger man: Jeg elsker mit Land —, saa er Sætningen: Jeg vil væрге mit Land — en nødvendig Følge deraf. Det er altsaa anderledes for Socialdemokraterne, og jeg maa erkende, at jeg forstaaer ikke dette, men jeg frakender dem ikke den Kærlighed til vort fælles Fædreland, som jeg haaber findes hos enhver dansk Mand. Men jeg kræver til Genæld, at man ikke frakender mig Fædrelandskærlighed. Jeg har Ret til at protestere mod, at man betegner vor Kamp for denne Sag som Chauvinisme eller Militarisme. Chauvinisme, dette Ord raabes ud over Landet i Tide og Utide af en Skare Agitatorer, som vilde komme i en pinlig Forlegenhed, hvis man spurgte dem, hvad det betød; de ved kun et: at det er et virkningsfuldt Skældsord. Jeg vil altsaa gerne give vore Modstandere den Indrømmelse, at jeg ikke betvivler, at det er deres ærlige